

Мариана Тинчева Еклесия

Дарението

„Ония, които живеят по плът, не могат да угодят Богу. Вие живеете не по плът, а по дух, само ако Духът Божий живее във вас. Ако пък някой няма Духа на Христа, той не е Христов. Ако ли Христос е във вас, тялото е мъртво за грях, а духът живее за правда.“

(Римл. 8:8-10)

Почитаема сестра Хилде Райсер,

Във времето на Вашето гостуване в България не сме се срещали. Вие не ме познавате лично, но днес ми разказаха за Вас. Като поисках на всяка цена да Ви напиша писмо, получих адреса Ви.

Следобед, докато пазарувах на открития пазар в София, изгубих сили, олюлях се, устните ми пресъхнаха. Не ми помогна чашата натурален сок в кафенето, където седнах за минути. Бях принудена да потърся медицинска помощ в най-близкия лекарски кабинет и влязох на ул. „Искър“. Лекарката изслуша оплакването ми и ме прегледа. Като разчете електрокардиограмата каза, че сърцето ми е в отлично състояние. Не повярвах. Реших, че искам да ме утеши, затова ѝ отвърнах, че апаратът не отчита истинското положение. Бях убедена, че от всички грижи в последните години, сърцето ми скоро ще спре завинаги... Лекарката ме разбра. Вместо да се засегне от недоверието ми към нейното професионално ниво, тя каза, че това е най-прецизният апарат, закупен в Германия с пари от Ваше фамилно наследство и подарен за бедните хора у нас. Разбрах още, че сте една от сестрите дяконици в болницата „Бетезда“ в Шудгард, които сте изпратили дарение за създаването на медицинския център към Евангелска методистка църква „Д-р Лонг“ в столицата. В най-ранна младост Вие, заедно със своите сестри по вяра, сте дали обет пред Бог да не създавате свое семейство, и сте се посветили на безвъзмездно милосърдно служение на болни хора. Като имате пожизнено осигурен подслон и храна, малкото джобни пари, получавани за делника, Вие спестявате, за да ги дадете безвъзмездно на бедни по света... А през последните години медиите у нас не могат да скрият факта, че през зимата ние трябва да заплащаме за отоплението си повече от сумата, получавана като пенсия или заплата за цял месец. Ето защо много от бедстващите се събират в църковния двор на ул. „Раковска“, за да получат не само порция топла храна, безплатни лекарства, дрехи, но и надеждата, че не са забравени, че някой се грижи за тях...

След думите на лекарката за вашето дарение се изненадах, че този толкова щедър, великодушен жест не е съобщен от българските медии, които гъмжат от вести за кражби и престъпност. Ядосах се за премълчаното благодеяние, но узнах, че от християнска

скромност, Вие сте пожелала дарението Ви да остане в тайна. Навярно затова в този миг поисках целият свят да узнае за вашите сестри и Вас самата! Не само защото получих надежда за здравето си, а защото искам всички да чуят и да повярват във всепобеждаващата сила на доброто!

Скъпа сестра Хилде Райсер,

Минава 22 часа, наоколо е тихо. Мама е тежко болна и спи в съседната стая; синът ми каза да го очаквам, дъщеря ми навярно ще се обади по телефона. Искам да ви разкажа нещо и за себе си. На 53 години съм. На 25 се омъжих за човека, когото обичах, но няколко години нямахме деца. По-късно те дойдох, за да осмислят живота на семейството ми, за да им посветя майчината си любов. Работя в елитно софийско училище, където преподавам изобразително изкуство и религия. Стремя се към всички деца да се отнасям както към своите – да им внушавам християнски дух на добродетелност и търпение...

Но преди пет години внезапно почина съпругът ми. Месеци по-късно синът ми една нощ се върна вкъщи дрогиран, ограбен, наранен от побой. Следващият месец случаят се повтори, след седмица – пак. Приех ударите като временно изпитание, което ще утихне и нещата ще се върнат по местата си. Една година не споделях с никого за порока на сина ми, очаквах да се откаже от наркотиците, но това не се случи. Ако няма осигурен хероин, той става раздражителен, хвърля вещи, крещи, бие ни – докато получи пари за поредната доза. Навярно заради тази семейна драма дъщеря ми, 16 годишна, замина да живее в дома на момче, с което нямаше брак. Скоро тя остави едно дете в дома за деца без родители, тъй като у нас е невъзможно бебето да бъде отгледано, а тя не желае да се обвързва с ранно майчинство.

Не мога да дам отговор на въпросите за грешките на младите хора и тяхната порочна свобода. В децата се стремя да посявам любов, а виждам как често в душите им поникват плевелите на лукавия. После с мъка понасяме горчивите плодове. Зная, че не трябва да осъждам, а да помагам на болните от коварната измама. Не зная как да постигна това дори сред собствените си деца. Синът ми не иска да се лекува от наркотичната зависимост, затова преди време и аз отказах да се лекувам от безсънните нощи, спазми, главоболие, задушаване...

Вратата на входа се отваря и чувам стъпки. Трябва да са на сина ми. Умолявам Ви когато получите писмото ми, да се застъпите с молитви за моето семейство. Сигурна съм, че Бог ще изпълни молбата Ви, тъй както Вие изпълнявате Неговата воля.

Благодаря на Вас и на сестрите Ви от името на всички хора, които ще получат надежда за бъдещето си чрез вашето дарение. Това наистина са плодовете на човешкото сърце – вяра, надежда, любов. А най-силна от тях е любовта, която ни води към изворите на живота.

С почит: Корнелия Анева
есента на 2000 г.
София

Послепис

Писмото беше предоставено като разказ „Плодовете на сърцето“ в триптих за международния конкурс „Дарението“. По-късно беше публикуван в България.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10430>]